JACOBSSONS
Rikspatent
GIVER DET MESTA BRÖDET
AV DET MINSTA MÖLET
HALMSTAD

KVINNORNAS TIDNING

Blusen
skall, för att kunna tvättas om och om igen och ändock se fräsch ut, tvättas med
Gummans
FLINGOR
Fabrikanter A.-B. ENEROTH & Co., Göteborg.
(Även tillv. av Gummans Tvättpulver och Gummans Kraftsåpulver.)

N:o 29. 4:de årg. 20 Juli 1924.

Annonspris: Textsida 25 öre pr mm.
» sista sidan 20 öre pr mm.
Längre annonsering rabatt.

Utkommer varje söndag.
Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLLÖF. För annons- och ekonomiavdelningen: EDITH RICKBERG.
Redaktion och expedition: *Vallgatan 27, Göteborg.* Tel. 18070.

Prenumerationspris:
Helår Kr. 6:—. 1/2 år Kr. 3:50. 1/4 år Kr. 2:—.
Lösnummer 15 öre.
Centraltryckeriet, O. Ericson, Göteborg 1924.

Eftertryck tillåtes gärna om "Kvinnornas Tidning", med hela namnet utsatt, angives som källan.

INNEHÅLL.

Utlandskrönika i sammandrag.
Sol och sommar. Reseskizzer II. Av Ruth Almén.
Samhällsproblemet "den unga flickan". Av Marie Louise Ingeman.
Kärleken till nästans. Av Ragna Peters.
Madame Katherine Tingley i Sverige.
Efter altaret. Av Fru H.
Amerikanskan och fåfängan.
Om bildning. Av Elin Wahlquist.
En fars historia. Av Eira Brehm.
Lilith. Roman av Florence Warden.

——::——

Utlandskrönika
i sammandrag.

Efter ett hotande förspel har den med stor spänning motsedda 16-julikonferensen i London på utsatt dag och under sedvanliga högtidliga former tagit sin början.

Kring det gröna rådsbordet ha åter, som så mången gång förut under dessa år, bänkat sig en samling män för att ordna upp världens öden. Frågan är densamma som diskuterats i åtskilliga år, svårigheterna, förhoppningarna, framtidsperspektivet, allting är detsamma. Endast figurerna i skådespelet äro andra.

Lyckas det den nuvarande interallierade representationen att lösa den knut som ingen förut förmått, nämligen skadeståndsproblemet, behöver ej detta vara ett bevis på att densamma är de tidigare överlägsen. Åtskilliga av föregångarna ha haft lika stora förutsättningar. Kanske i somliga fall större. Men den behagliga tid, som skulle kröna deras ansträngningar med framgång, var då ännu ej inne.

Den frukt som alla dessa år äntligen mognat heter Dawesplanen. Det är denna plan Londonkonferensen skall söka att driva igenom. Dawesplanens summariska innehåll innebär att de allierade själva övertaga de tyska inkomstkällor, varur skadeståndet skall betalas och sålunda själva tillgodogöra sig sina fordringar. Formen erinrar något, ehuur här i oerhört mycket större och mera komplicerad skala om statens någon gång vidtagna ytterlighetsåtgärd att lägga beslag på vissa delar av den enskilde medborgarens inkomst för att utfå ett resterande och osäkert skattebelopp. Men staten är i detta fall en främmande makt, den enskilde en hel nation och den utkrävda fordran av sådant omfång att dess utpressande hotar att leda till tyska nationens fullständiga utarmande och ruin. Det är också detta senare man hoppas att Dawesplanen, när den en gång kommer därhän att bli tillämpad i praktiken, skall tvinga Frankrike att inse. Och sedan? — Ja, den dagen, den sorgen . . .! Först skall planen över huvud genomföras. Det är i detta syfte, att äntligen uppnå enighet, man nu samlats i London. Varje människa som något följt världspolitiken under senare år vet vad ett dylikt försök innebär.

Förhoppningarna äro icke dess mindre högt spända. Ty även om Dawesplanen i sig själv icke är lösningen skall den småningom framtvinga en sådan genom att visa de allierade själva svart på vitt på Tysklands begränsning ifråga om möjligheten att framskapa skadeståndsbelopp i kapp med Frankrikes svindlande fordringar. Härmed glider frågan sakta utför sluttningen från sin nuvarande fantastiska höjd, och Frankrike får bekväma sig att följa den ned till verklighetens fasta, om ock mindre lockande och givande mark.

De svunna årens händelser ha emellertid skapat misstro till varje möjlighet av en lösning. Alltför många gånger ha rådsdörrarna slagits upp på vid gavel och under världens spända uppmärksamhet för utvalda och lysande representanter som skulle rädda Europa. Och alltför många gånger ha de efter långa och resultatlösa debatter ånyo slagits igen efter en samling missmodiga män, som med oförrättat ärende, desillusionerade och maktlösa återvänt till sina respektive länder.

Skall Londonkonferensen såsom sina många föregångare bli ett fiasko? — Utsikterna äro långt ifrån ljusa. De förhoppningar Mac Donalds första oförsiktiga memorandum väckte i Tyskland om att Frankrikes hjärta äntligen bevekats blevo nästan omedelbart grusade. Första bakslaget var Herriots vägran att vidkännas MacDonalds självständiga aktstycke. Det andra och säkerligen djupare kända var att det blev Herriot, eller snarare det nationalistiska franska partiet bakom Herriot, och icke den i verkligt förnuftig fredsriktning vida längre syftande MacDonald, som kom att diktera det slutliga program, varefter den pågående konferensen skall hållas.

Det enda hittills synliga beviset på att Frankrike fått en radikal regeringschef och England en socialdemokratisk premiärminister var nämligen MacDonalds olyckliga memorandum. Och det har reducerats till blott en politisk "faute". Hela det pompösa förspelet sålunda bara "en storm i ett vattenglas" och ingenting av den väldiga kraft som försätter berg och som Frankrike, till Europas olycka, i närvarande stund ensam synes besitta.

——::——

För att mannen icke skall tänka för smått, må ynglingen hoppas det stora.

Tegnér.

*

Vår egen vrede skadar oss mera, än det onda, man begår mot oss.

Marcus Aurelius.

*

Penningar äro alltid modärna.

A. Blanche.

*

Vi bestjäla framtiden, när vi uppfostra ungdomen illa.

——::——

Sol och sommar.

Reseskizzer

av

RUTH ALMÉN.

II.

"Alpenland — Wunderland" står det i en entusiastisk skildring över Berner Oberland. Man sitter hemma och läser det, och man tvivlar ingalunda; men man kan icke göra sig en riktig föreställning om det på avstånd. Tar man aldrig så mycket fantasiens pänsel till hjälp och målar vackert och stort och framför allt skyhögt: man står ändå stum och slagen med häpnad inför detta naturens majestät. Inga färger, inga ord räcka till här. Färgerna äro sagolika — ja, det hela är som en saga.

Ingen plats kan vara mera idealisk för vila och utflykter än Interlaken. Före kriget var här också så överfullt av turister att, om man icke beställt rum långt i förväg, det knappast var möjligt att komma "inter Laken" i Interlaken. Nu äro hotellen jämförelsevis litet upptagna, och överallt i fönstren ser man annonser om lediga rum. Och ändå är Interlaken känt för att ha utmärkta hotell och pensionat och en överdådig mat. Men tyskarne, som annars brukade vara här i stort antal, ha ju nu icke råd.

För att vara i Schweiz är detta ju icke någon trång dal som är utan sol och utsikt. Så har man de båda sjöarna, Thuner och Brienzer, och man kan göra landsvägspromenader i flera riktningar timma efter timma utan att behöva bestiga berg. Men bergen finnas där. Die Jungfrau med Silberhorn strålar i sin nyfallna snö, än bländande vit och än skär, och Niesen förefaller härifrån ofta genomskinlig, nästan overklig, mera lik en hägring än något annat.

"Es sitz die Königin hoch und klar
Auf unvergänglichem Throne.
Die Stirn umkräntz sie sich wunderbar
Mit diamantener Krone.
Drauf schiesst die Sonne die Pfeile von Licht.
Sie vergolden sie nur und erwärmen sie nicht".

Till Schyninge Platte kommer man efter en timmas resa härifrån med bergbana, och där har man den bästa utsiktspunkten över Berner Oberland. Hur underbart är det icke att lyftas högre och högre, från den leende dalen med dess mäktiga bokar och granar, med dess platan- och kastanjalléer och dess stora valnötsträd med de blanka ,ljusa bladen, tills man kommer över trädgränsen! Våren var även här sen i år, och därför hunno vi att i medio av juni se alpfloran: jättestora anemoner, violer, margueriter, gentiana, i all sin lysande prakt, icke långt från snödrivorna.

Åsynen av dessa små levande blomster, dessa stundens barn, så nära snön, gör ett nästan rörande intryck. Det blir liksom lättare att rå med känslan av den överväldigande storheten. Och om då någon i sällskapet plötsligt utbrister: "Men hur kunna kor gå och beta här!" så torka hänförelsens tårar för ett befriande skratt, och någon svarar vänligt: "Jo, de kunna gå här, men så blir också köttet så segt, att man knappast kan tugga det!"

Genom den jättestora Zeisskikaren på planen framför hotellet tycker man sig komma så nära snötopparne, att man nästan bara behöver räcka ut handen för att nå dem. Och där kan man stå och räkna fönstren på stugorna i Grindelwald! Man kan till och med, om lyckan är gunstig, få se en stenget ligga och vila på en grön sluttning, långt, långt borta — —

Då vi efter några timmar åter gledo ned genom tunnlar och vid bråddjup, och långt under oss sågo de båda sjöarna, var det nästan med känslor av att ha upplevat en saga.

Den underbara färgen på vattnet här gör intryck av ett hemlighetsfullt, bottenlöst djup; den uppenbarar ingenting, den döljer. Den skummande Aarefloden och kanalerna som förena Brienzer- och Thunersjöarna ha samma underliga grön-blå-grå färg. Ingenstädes det ljusa, klara blå, som i våra nordiska insjöar.

En härlig och vilsam utflykt är att resa på Thunersjön. Hjulångarne, påminnande om Rhenbåtarne, lägga till vid det ena stället efter det andra, än på högra, än på vänstra sidan. Man far mellan de grönskande, blommande stränderna med byar, lantställen och slott i fyra timmar och är så tillbaka igen i Interlaken.

Promenadvägar finnas i otalig mängd. En härlig tur erbjuder Rugenhöhe, ett litet alpbarn intill byn. När man uppifrån Harder-Kulm ser denna höjd, till vilken man strävat med spikbeslagna skodon, vid foten av Abendberg, tyckes den vara en kulle över julbordshusen.

Banan till Harder Kulm prövar på nerverna när man är ovan. Man hissas i vagn uppför lodräta branter, genom en lång tunnel, på broar, kastade från en brant till en annan — hissas med en tråd! Ett enda skrämmande bråddjup! En liten fransyska som var med i samma vagn som vi, höll sig likblek med båda händerna i vagnens ryggstöd. Som om det kunde hjälpa!

Men när man kommer dit upp har man åter Eiger, Mönch och Jungfrau med Silberhorn framför sig. Icke så många toppar som uppe på Schyninge Platte, men en utsikt som sannerligen lönar mödan, eller, som i detta fall, förskräckelsen!

Och luften där! Ja, om *den* kunde skrivas ett helt kapitel!

Vid en av de tystaste och lummigaste gatorna i Interlaken med utsikt över Snöjungfrun ligger en liten till det yttre anspråkslös men dock förtjusande villa inom sin trädgård. Denna villa är ett minnenas tempel. Där framlever en dotter till Robert och Clara Schumann i all stillhet sin levnadsafton, vid sidan av en väninna med samma intressen som hon.

I det stämningsfulla musikrummet står den minnesrika flygeln i sitt hörn, och mitt emot denna ett porträtt av Clara Schumann. — De talrika porträtten av de store döde i musikens värld liksom fylla detta hem med melodier, och det är som om varje sak stode där för att viskande berätta en saga. — Ägarinnan själv är som en klassisk melodi; — vad vackrare kan man säga om den vördnadsvärda gamla!

Det var genom en väninna här i Interlaken som vi introducerats hos fröken Schumann, och samma väninna förde oss en annan dag till Cecile Gohl. På sin tid var Cecile Gohl mycket känd i Göteborg, både personligen och genom sina intressanta reseskildringar från Schweiz och Amerika. Nu är hon dessvärre lam och har fått en tillflykt på sjukhuset i Unterseen. Lyckligtvis har man givit henne ett balkongrum med den underbaraste utsikt över dalen och snöbergen, och vackra dagar kan hon även åka ut i sin stol. Vid vårt besök underhöll hon oss livligt från sina vandringsår i Amerika, där hon till och med upptagits som medlem i en indianstam i vilda västern. — Vilket lidande skall det icke vara för en så vaken och varmhjärtad personlighet att sitta fången! —

Då hon i Amerika höll föredrag om Sverige, brukade hon vara klädd i Leksandsdräkt och hade en röd stickstrumpa i handen.

Det var egendomligt att höra henne, som icke på många år varit i Sverige, tala den mest oklanderliga svenska. Hon hade ingenting glömt!

——::——

Samhällsproblemet "den unga flickan."

Av *MARIE LOUISE INGEMAN.*

Den unga flickan har blivit impopulär.

Det hjälper inte att man försöker bagatellisera saken och hänvisa till den kritik ungdomen i alla tider varit utsatt för från äldres sida. Det klander som riktas mot nutidens unga flickor är av långt allvarligare natur — och dessvärre långt mera berättigat.

Tystnaden inom kvinnovärlden på det angrepp som riktats mot henne synes mig även visa att man ej har några invändningar att göra. Det enda försvar som gjorts har, betecknande nog, kommit från en man. Och det verkade uppfriskande och intressant, emedan det — äntligen! — behandlade frågan från en helt ny sida.

Säkert misstolkas ofta den unga flickans uppträdande, överdrives innebörden av hennes små friheter och skärskådas framför allt hennes obesvärade umgänge med manlig ungdom från en alltför snäv och kritisk ståndpunkt.

Men det finns likväl något hos den unga flickan av i dag, som "forna tiders kvinnor" icke skulle känna igen eller förstå, och det är hennes förmåga att tåla snart sagt vilken behandling som helst av en ung man. Undertecknad har otaliga gånger i livet sett detta förhållande exemplifierat och grubblat mycket över anledningen. Ty enbart detta, att den unga flickan i vida större utsträckning än förr trätt ut i livet för att själv förtjäna sitt levebröd, förklarar ju på intet sätt varför den gamla respektlinjen mellan man och kvinna samtidigt skulle utplånas.

Under en i dagarna företagen resa gavs mig ett nytt och skärande exempel på regeln. Bland passagerarna ombord befann sig även ett ungt nyförlovat par. Den unga damen skulle, som jag sedermera fick veta resa över och hälsa på släktingar, och hennes fästman hade begagnat tillfället att följa med för att få se ett främmande land. Utkomna ett stycke började sjön gå tämligen hård. Efter en stund vaknade jag plötsligt upp från min lektyr i den skyddade korgstolen på mellandäck vid att någon kom och sökte plats i de tomma korgstolarna bredvid. Det var det unga paret. Likblek och medtagen och stödd av honom leddes den unga flickan fram till en korgstol och placerades där under några i brysk ton givna förmaningar. Därpå försvann fästmannen. Först efter tre timmar kom han tillbaka. Under tiden hade en främmande gentleman med undertecknads hjälp ägnat den unga medtagna flickan en del behövliga omsorger, svept om henne en pläd m. m. Hos honom däremot, som skulle haft största intresset av hennes tillstånd, märktes icke ett spår deltagande. I samma bryska, hårda och befallande ton som förut kastade han några ord till henne — och försvann ånyo. Och under hela resan fortfor han att försumma o. behandla henne på samma stötande och pinsamma sätt. Men hon tycktes icke ens märka det. Alltid var hennes blick lika tillgiven, hennes hand lika beredd att smeksamt famla efter hans. Och när han tog emot den för att flyktigt och nonchalant skaka den som en liten hundtass såg hon verkligt tacksam ut som om hon fått en belöning.

Kvinnligt tålamod i all ära — men det är icke sättet! Kvinnan måste fasthålla denna hos henne av naturen nedlagda instinkt att mannen bör respektera henne såsom hon respekterar honom. Det är denna instinkt våra dagars unga flicka i stor utsträckning synes ha förlorat. I annat fall skulle den här ovan skildrade resan ha blivit den sista, som det unga paret i fråga gjort gemensamt.

——::——

SKANDINAVISKA KREDITAKTIEBOLAGET
GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor
över hela landet

Egna fonder Kr. 182,000,000:—

Gottgör å insatta medel
högsta gällande ränta

Telegramadress
"Kreditbolaget"

(Inf. gen. Göteb. Tandläkaresällskap)
Tandläkare Anne-Marie Heijde
Vasaplatsen 1. Telefon 15500.
Rådfrågning: Vard. 1/2 2—1/2 3, övriga tider efter avtal.

Kärleken till nästans.

Hur föga en del människor förstå att respektera gränsen mellan mitt och ditt!

I trädgården utanför mitt förhyrda rum finns en berså. Ee helt vanlig liten syrénberså med sumpig mark, mygg och vitlackerad möbel. Alla på pensionatet veta att bersån tillhör familjen Y. För att ensamma få rå om denna lilla vrå, där de kunna sitta och ha det idylliskt, ta emot sina bekanta etc., ha de betalat en betydligt högre hyra för sina rum än övriga pensionatgäster. Den ingår med andra ord i deras sommarnöje.

Vore det under sådana förhållanden icke solklart att de skulle få ha den för sig själva? — Ingen går gärna in och lägger beslag på en annans våning. Varför? — Därför att det finns en reglad dörr, och en sträng lag, som förbjuder att bryta upp andras låsta dörrar.

Men en berså har ingen låst dörr. Den är förhyrd och betalad med lika äkta och dyra pängar som en våning — men denna omständighet i sig själv respekteras icke.

Familjen Y. har fått lära sig denna sanning. Deras lidandes historia har kommit under mina ögon i spridda drag såsom bitarna i ett puzzle.

Det började med en grön kofta inne i bersån. Koftan var *icke* fru Y:s. Hon har en vit cheviotsrock, som också den snart uppträdde på skådeplatsen. Med trädgårdshatt på huvudet och ett handarbete i händerna.

Naturligtvis blev det sammanstötning. Men den gröna koftan gav sig icke.

— Hade inte hon också hyrt rum här? Var inte den ene lika god som den andre? Jo, för allt i världen! Och ville herrskapet Y. disponera trädgård för sin privata räkning vore det väl bäst att de köpte sig egen villa!

Det var munläder det av rätta sorten!

Nästa fas var den gröna koftan i sällskap med en gredelin på en bänk i trädgården. Den gröna talade oavbrutet, med mun och åtbörder. Den gredelina hävde sig överväldigad tillbaka. Slutligen pratade båda i munnen på varandra, ivrigt gestikulerande och med knytnävarna eftertryckligt bankande in vissa häpnadsväckande nyheter i varandras knän, medan näsorna närmade och fjärmade sig från varandra som på två figurer i en kasperteater. Och sedan de behörigen eldat upp varandra till det mod, som ingen av dem som enskild person besatt, tågade de gravitetiskt in i herrskapet Y:s berså.

De skulle minsann visa att de inte voro rädda! Att de voro pensionärer lika mycket som vissa andra herrskaper från stan! Att det var deras rätt såväl som somliga andras att sitta i trädgårdens enda berså!

Krigsförklaringen var gjord. Och nu utvecklade sig historien med svindlande hastighet.

Herr Y. vände sig ursinnig mot värdinnan — värdinnan vädjade gråtande till de övriga gästerna, och dessa talade häftiga och hämndfulla ord om himmelsskriande orättvisor och pensionat på andra håll.

Bersån hade plötsligt blivit världens medelpunkt. Man kunde inte tala, tänka, intressera sig för något annat.

Herrskapet Y. går nu omkring bojkottade och impopulära, emedan de vågat hålla på sin rätt, och värdinnan visar sig ofta med förgråtna ögon. Vid måltiderna har man i all tysthet uppdelat sig i tre läger: den gröna koftan med allierade vid ett bord, herrskapet Y. med barn och blomma vid ett annat och vid ett tredje i all enslighet och officiell neutralitet Eder förbundna

Ragna Peters.

——::——

PÄRLOR
JUVELER
i modern infattning fördelaktigast
hos
K. Anderson
Hovjuvelerare. Ö. Hamng. 41.

Hemmets tidning
— är —
Göteborgs Aftonblad
Särskild, omväxlande avdelning för kvinnan och hemmet.
I varje nummer, värdefulla artiklar i olika frågor, berättelse, följetong, kåserier.
Pr kvartal 7.50 fritt hemburen.
Lösnummerpris 10 öre.

Madame Katherine Tingley,

Universella broderskapets och Teosofiska samfundets ledare och överhuvud, anlände på tisdagen med ångaren "Stockholm" till Göteborg för omedelbart fortsättande till Visingsö där den på hennes initiativ tillkomna och redan sedan länge planerade Raya-Yoga-skolan nu omsider skall bliva verklighet.

Madame Tingley har för intervjuare yttrat missnöje över den svenska pressens hållning. Efter allt det löje somliga organ sökt att väcka kring hennes namn och gärning bör väl detta knappast förvåna, helst som det enda man *i sak* kunnat förebrå henne är att hon är gammal och en kvinna som vet vad hon vill.

För ett opartiskt öga kan det ju snarare synas som ett ganska enastående bevis på en ovanlig själsstyrka och en beundransvärd energi att vid 77 års ålder göra den långa resan över Atlanten till ett fjärran nordiskt land för att där äntligen få förverkliga en länge närd och av det bittraste motstånd mött framtidsdröm. Sedan den första stormen lagt sig och man icke längre äger några påtagliga graverande fakta att mata sensationshungern med synes man även rätt allmänt ha insett det ovärdiga och med svenska sedvänjor föga överensstämmande i att utan sak stenkasta och förhåna en främling. Vi ha religionsfrihet, föreningsfrihet och sektfrihet införd i Sverige, och det är oförklarligt, varför icke teosoferna inom vårt land skulle äga samma frihet som varje annan sammanslutning att resa sig en egen skola, så mycket mer som densamma är fullständigt osekterisk. Madame Tingley har även alldeles särskilt velat betona att undervisningen vid hennes skola i Sverige *icke* kommer att omfatta religionsundervisning.

Den nya Raya-Yogaskolan på Visingsö utgör en omändring av den där redan år 1913 uppförda lilla byggnad, som under krigets bistra år fått stå öde. Med biträde av medlemmar ur Universella broderskapet och Teosofisa samfundet samt följeslagare från Point Loma kommer madame Tingley att inrätta densamma som en sommarskola för barn, med undervisning i musik, konst och hantverk, språk, dramatisk konst, bokföring, stenografi och maskinskrivning.

——::——

Brand- och Livförsäkrings-Aktiebolaget
SVEA
Göteborg.

Efter altaret.

Ett samtal.

Jag kan inte skriva vacker vers eller poetisk prosa.

Men låt mig sitta en stund och tala till dig. Stilla och konstlöst. Bara för en stund låta muren falla, som oftast står hindrande oss människor emellan. Muren, som gör, att vi tala om väder och vind, när hjärtat sitter skyggt och längtar efter levande ord.

I går kväll sade du till mig: — Så enkelt det var att binda sig för livet. Jag trodde man skulle känna sig så högtidlig. Och jag svarade: — Det blir alltid så enkelt, det, som är störst och heligast.

Du var så vit och ljus, när du stod vid altaret vid din brudgums sida. Och dina ögon strålade som stjärnor. Och långt, långt i fjärran sågo de. Bortom dagens och stundens stämning fram mot alla kommande dagar och år. — Du log, som den gör, som ser livets mening klar för sig.

När du gick gången ned från altaret, var det som ginge du mot livet och lyckan. Du log, men blicken var så aningsfullt djup. Du hörde prästens ord: "taga mot med tålamod och tacksägelse" ringa i ditt öra. Du förnam kontrasten mellan de två orden och dock anade du att de hörde samman.

Nu är du bliven hustru. Så många vackra ord det finns — käresta — fästmö — brud — men hustru är vackrare — *mor* är vackrast.

Lilla, ljusa flickebarn, kom ihåg, att ditt nya namn är ett så vackert och rent namn.

Däri ligger det mesta av det stora, Gud menade att du skulle bliva.

Var stolt och ödmjuk över det namnet, ty det ger dig rätt och plikt att giva det bästa och vackraste av dig själv åt honom, som du älskar.

Och att giva är väl ändå kärlekens största och egentliga lycka.

Det är så mycket du kan giva din älskade. Allt det unga och varma du äger. Allt det veka och fina. Alla glada tankar — alla lyckliga aningar — alla innerliga känslor — alla veka ord. Men så ibland behöver din käre styrka. Då ger du honom så mycket med en modig blick eller ett tappert ord, med att trycka hans hand eller stryka hans panna.

Var alltid sådan med din kärlek och ditt liv att du leder honom uppåt. — — Med att vara en mans hustru menas inte att bara kunna ge honom god mat och hela strumpor.

Men nog menas det att vara hans bästa vän och hans trognaste kamrat, — nog är man det käraste han äger och det renaste han har.

En sådan liten hustru är du bliven nu.

Och ännu mer. Får jag säga dig det nu? Du kan bli mor. De orden höra samman — hustru och mor — för att kärlekens lycka skall bli fullkomlig.

Och från den dagen, du bär ditt nya hustrunamn, vilar också aningen om modersnamnet som ett skimmer kring din panna och i dina ögon.

Och från den dagen vaknar renhetslängtan inom dig, starkare än någonsin förr. Väl har den funnits där alltid. Under ljusa barnadagar och längtande ungdomsår.

Men nu blir den inte bara en stor och ljus längtan — den blir kärleken själv, helig och stor.

Tag mot din husfrulycka som en så helig och ren gåva, att du aldrig vill besudla den med ett häftigt ord eller en vardagsgrå tanke. Håll den jublande högt och bered dig på den lyckans fullkomning. Kom ihåg, att väntans och längtans dagar äro så förunderligt rika.

Och minns, när den stora stunden kommer, att du skall få betala ditt modersnamn med smärta och ångest så ofattbart stor att inga mänskliga ord räcka till att uttrycka den, då skall din kärlek ge dig kraft att kunna le mot din älskade.

Endast den, som genomkämpat den kampen, vet, vad ett sådant leende är värt.

Endast den, som vet det, förstår att det leendet är ett bevis på att kärleken är evig och odödlig.

Och blir du mor, då förstår du att det finns en makt så stor, att den kan föra en genom eld och vatten, genom nöd och kamp utan att man klagar.

Ty kärleken är det största av allt.

Men står du en dag som *mor* med barnaarmar kring din hals, med en mjuk kind mot din, med glada barnaögon och röda barnaläppar lysande mot dig, med tusen kära modersplikter och tusen glada vardagsbestyr, kom då ihåg att du först och främst hör honom till, som gav dig hustrunamn.

Kom ihåg att för far i hemmet är du och förblir det ljusa flickebarnet, som han gav sina gossårs renaste drömmar och fagraste tankar. Bliv aldrig mor och husmor så helt att du glömmer att smyga in i hans famn och söka skydd mot hela världen.

Möt honom alltid, som du först mötte din käraste, innan ord och plikter stadfäst ert förbund.

Ty så förunderligt det än är, så bli de två egentligen alltid — bara två — hur stor skara, som än växer upp kring dem och hur många kära, de än ha i sin närhet.

Det stod för mig så klart härom-dagen. Jag blev så sjuk, att allt ikring blev utan betydelse för mig. Mina barn och mina närmaste. Endast min käraste fanns till för mig. Och när jag såg hans kära ögon och fick sträcka mina armar mot honom, var det som ångesten vek och smärtan stillade. Sådan är den kärleken. Över allt, som är svårt, bär den oss.

Kom ihåg, att när bekymmer kommer, blir kärleken större och lyckan rikare. Kanske man bara kan se på varann med tårar i ögonen och med ett litet blekt darrande leende. Men då är en av livets högtidsstunder inne. Tacka Gud för den.

— — — Och så är det en sak till, jag ville säga dig. Gå inte och bli rädd om livet tar i dig med litet väl kraftiga händer. Bliv inte rädd att prosan skall ta överhanden och poesien vika. Det hör man ibland att den skall göra, men det sker inte så. Inte om man inte själv vill. Får jag tala om ett litet minne för dig, så förstår du hur jag menar det.

Det var en gång en sommardag, jag gick litet vemodig och talade med min käraste helt tyst och lågt och en smula sorgset: "Säg, tror du att alla vackra visor och alla veka melodier håller på att dö bort inom mig. Tror du att alla glada plikter och allt livets ansvar, jag fått, skall ta drömmarna och längtan ifrån mig?" "Å, min tös", sade då min käre med sin mjuka, låga röst, "vänta tills du får bära ett nytt litet liv under ditt hjärta, då vakna alla visor, då sjunga alla melodier, då är åter längtans dagar." Och jag blev stilla och glad och kände att det sjöng inom mig av det jag trodde det solklara dagsljuset hade fördrivit.

Så enkelt är det.

Därför skall du inte ängslas och bäva om livets vardagsplikter och yttre bestyr tar din tid och kraft så i anspråk, att du tror det vekaste inom dig förtvina. Lär dig i stället förstå hur varje tid har sin fordran på en och du skall se hur livet är så växlande rikt och så förunderligt skiftande att varje dag blir en upplevelse och varje vår en saga.

Men tag varje dag ur Guds hand. Då helgas livet och lyckan. I varje människohjärta finns en ensam vrå, dit inte ens vår käraste når. Dit når endast Gud. Låt honom fylla där-

S G A 1890 VISKAFORS
Vet Ni vad det är att
"Viskaforsa"
skorna
?
Det är att göra gången mjuk och behaglig samt skydda sig mot snedgångna klackar och höga skoreparationskostnader. Det är med andra ord att förse sina skor med Viskafors gummisulor och klackar.
Låt således "Viskaforsa" Edra skor

SKANDINAVISKA GUMMIAKTIEBOLAGET
VISKAFORS
Krantz

A.-B. FERD. LUNDQUIST & Co.
för alltid på lager alla
VISKAFORS
skodon till fabrikspriser.

Har Ni något
att sälja, köpa, hyra ut eller byta, så annonsera det i
Göteborgs Morgonpost
Morgonens förnämsta annonsorgan

Söker Ni någon
tjänare, våning, plats eller annat, så annonsera det i
Göteborgs Morgonpost
Göteborgs största morgontidning.

Damväskor och Reseffekter
i olika sorters modeller och kvalitéer köper ni alltid billigast hos
John A. Gahm
KORSGATAN 12

Vill Ni göra rummet ljust och glatt
KÖP DÅ TANGENS GARDINER
Bästa Fabrikat
Tangens Gardiner
platsens största sortering hos
A.-B. Carl Johnsson
Kungstorget.

C. L. Schmidts
Begravningsbyrå
24 KUNGSGATAN 24
Tel. 3623 — 14090 — 6607
ombesörjer på erkänt bästa sätt allt som tillhör begravningar.
Eldbegängelseföreningens expedition.

A.-B.
Herkules Skodon
Kungsgatan 45. Telefon 1900.
Rikt urval. Billigaste priser

MERKUR-TVÅLEN
skonar kläderna och händerna.
Krymper ej ylle.

NADCO
HEMFÄRGER

Solen bleker! men våra ljus- och tvättäkta Bomullstyger, Möbeltyger o. Gardiner motstå i åratal dess inverkan.
Prover sändas — Presisera godhetsfullt vad Ni önskar
KONSTFLITEN, Avenyn, Göteborg

Offentliga nöjen.

Lilla Teatern.
Varje afton kl. 8.
Lördag och Söndag 7 och 9.
Bröllopet på Solö.

Slottskogens Friluftsteater
Vid gynnsam väderlek uppföres varje afton kl. 8 e. m. Selma Lagerlöfs DUNUNGEN. *Näst sista veckan.*

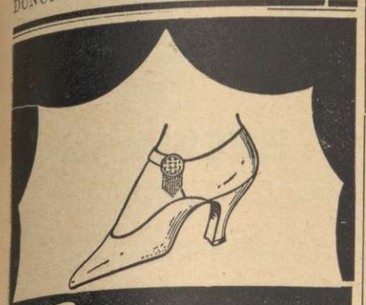

City SKO-MAGASIN
KUNGSGAT. 51 · TEL. 9179
Förnämsta inköpskälla av lätta
Sommarskodon

Var lunchar man bäst?

Björngårdsvillan Slottskogen
1:sta kl. matsals- och konditori-servering. Musik dagligen. Fjolårets priser sänkta med 20—25 %. Best. pr tel. 19268.

Vita Bandets Restaurant
Kungsgatan 41. Telefon 107 89.
Slottskogen, vid stora dammen.

THESALONGEN
ASTI
VARJE DAG
1/2 1—1/2 3 e. m.
HERM. MEETHS A.-B.
VOLLMERS-MEETHS

inne, så blir kärleken sådan, som ett hem behöver den.

— — — Ja, detta var bara litet prat en stilla stund, när muren emellan oss var fallen och vi visade varann litet av vårt innersta jag.

Det var några ord från en gammal gift och erfaren och moralpredikande fru till en ung och ny och söt sådan.

Låt nu muren resa sig, så tala vi åter om väder och vind. *Fru H.*

Amerikanskan och fåfängan.

Det finns två slags fåfänga, skriver signaturen T. S. i den norska kvinnotidningen "Urd" — den löjliga och den inspirerande. Vi ha överflöd på den förra och för litet av den senare. Det är varje människas plikt att skapa skönhet omkring sig, och oss kvinnor, som mest sköta hem och barn, tillhör det att göra såväl vår egen skönhet som den omkring oss inspirerande.

Och efter att ha givit den norska kvinnan en eloge för att i detta fall ha uppfyllt de största fordringar övergår artikelförf. till följande skildring av den i fråga om skönhetsvård högt stående amerikanska kvinnan.

Vad slags arbete den amerikanska kvinnan än har — alltid är hon vackert klädd, välvårdad, soignerad. Mest beundransvärt är det att även husmödrarna alltid kunna genomföra att vara det. Då ju endast ett fåtal amerikanska husmödrar ha hjälp i hemmet, påvilar dem mycket arbete. Och alltid äro hemmen välskötta, barnen förnuftigt och propert klädda, maten färdig på klockslaget. Husmodern uppträder själv — ren och väsfriserad, i praktisk men smakfull arbetsdräkt och gladlynt. Vi ha alla hört berättas om hur amerikanskan avgudas av sitt lands män. Det är sant nog, när man drar *litet* ifrån.

Men allt är så lättvindigt i Amerika, heter det. Ånej, detta är icke alltid fallet. För det första är det mycket dyrt att få till stånd en verkligt praktisk och modern heminredning i Amerika. Självfallet har man dammsugare, elektriska strykjärn, gasspis och vanligen centraluppvärmning. Men — och här förefinnes kanske en väsentlig skillnad mellan norska och amerikanska förhållanden — hellre än att en amerikansk familj köper ett piano, en dyrbar matta e. d. skaffar den sig en elektrisk tvättmaskin eller mangel, eller inreder sitt badrum tip-top. Hemmet — allt som kan underlätta husmoderns sysslor går i första rummet.

Den amerikanska husmodern är icke rädd för att utföra vilket arbete som helst. Hon är stolt över sin rengöring, stolt över sina välvårdade, sunda och fruktansvärt bångstyriga barn och ofantligt stolt över den mat, hon själv lagar.

Men hon sätter också sin ära i att vara vacker och ung så länge som möjligt.

— Min hustru, säger mr America, sköter sitt hem, gör alla uppköp, leder ekonomien och vårdar barnen — och så är hon vacker!

Däri har man att söka hennes egentliga succès. Hur är det möjligt att hon kan allt detta? Jo, tack vare en otrolig energi. Det är ovillkorligen behändigare att på morgonen stöka omkring ofriserad och iförd en gammal morgonrock, än att klä sig ordentligt. Men en amerikansk husmor vill icke öppna ens för mjölkpojken i en så oordentlig dräkt och med ruvsigt hår. Det kräver energi att varje morgon stiga upp 10—15 minuter tidigare än absolut nödvändigt är (och minns att man i Amerika stiger upp kl. 6—7 om morgonen!) endast för att kunna genomföra en daglig sundhets- och skönhetsvård.

Vari denna består? Den ter sig naturligtvis olika, beroende av tid och råd. Sålunda ha vi societetsdamen, som efter ett mycket varmt bad under 3—4 minuter får en pyts småhackad is över sig och därpå masseras, frotteras och behandlas med olika slags "strålar" i huvud och ansikte, ingnides med en passande crême, litet puder, litet "rouge" och slutligen erhåller en smakfull frisyr. Sedan är hon rustad att möta den ansträngande och enerverande dag som leves i Amerika. Societetsdamen har för övrigt, utom sina sällskapliga förpliktelser, alltid en hel del arbete att utföra i välgörenhetens och samhällets tjänst.

Men även alla de millioner självförsörjande kvinnor och husmödrar, Amerika äger, förstå att lösgöra en stund som de offra på sitt yttre — till en kall dusch eller ett ljumt bad om morgnarna, några minuters gymnastik, litet förnuftig ansiktsvård. Och därtill kommer amerikanskans inifrån och utåt, alltid utomordentligt vackra och välsittande kläder. Hon vet detta och det ger henne säkerhet och gott humör. Hon går till sitt arbete med lust och mod — ja, hon formligen utstrålar vitalitet och verkar därför också stimulerande på sin omgivning.

Det bör icke vara något nedsättande i att man säger om en kvinna att hon gärna vill behaga. När man som den amerikanska kvinnan utför ett så intensivt arbete, oberoende av vilken klass hon tillhör, så synes hennes fåfänga endast såsom ett plus mera. Den är icke av det löjliga slaget utan av det inspirerande.

——::——

Frun: — Jag hoppas Anna inte stått och lysnsat bakom dörren på mitt samtal med frun som gick nu?

Jungfrun: — Jag! Nej, vet frun! För resten berättade ju frun precis samma historia för herrn i morgse.

*

Hotelldirektören: — Min herre, ni kommer icke med min vilja att lämna detta hotell, förrän ni betalt er räkning.

Herr Pankberg: — Tusen tack, herr direktör, det betyder för mig ett tryggat hem för framtiden.

——::——

REALISATION.
Stuvar av bomullstyger, gardiner och möbeltyger. **Dukar, Mattor, Lampskärmar, låga priser.** 10 proc. å övriga varor under realisationen.
Knut Heurlin, Korsgatan 8.

(Eftertryck förbjudes).

Något om bildning.

Av *ELIN WAHLQUIST.*

Svenska Kvinnors Medborgarförbunds artikelserie.

Få människor är det i vår tid, som icke värdera bildning, men värdesättningen är nog i alla fall rätt olika. För den praktiskt lagde är det en utbildning, som han kan genast omsätta och dra nytta av i det praktiska livet som är det betydelsefulla. För köpmannen t. ex. är det den merkantila bildningen som är det väsentliga, och allt annat bildningsstoff är mera oväsentligt. Och som vår tids människor måste mer än några föregående kämpa en hård tävlingskamp med sina medmänniskor för brödfödan, så har en praktisk och materiell syn på bildningen och bildningens värde kommit att bli dominerande. Men det ges dock även en annan sida av bildningen än den rent praktiska. Man kan t. ex. studera de främmande språken icke endast för att behärska dem i tal och skrift, för affärsändamål och resor, utan även för att tränga in i ett främmande lands litteratur och tillägna sig dess andliga skatter och därmed rikta sin själ. Historiens studium är visserligen nödvändigt och lärorikt för den som vill med urskiljning uppfylla sina medborgerliga skyldigheter eller vill bana sig en väg som politiker till inflytande, men vilka möjligheter erbjuder den icke även åt dem, som vilja umgås med gångna tiders stora andar. Genom en viss innötning av modersmålets formlära och syntax kan man komma därhän, att man skriver och talar det svenska språket utan att ge det alltför svåra örfilar, och genom en tids fortsatt övning på kontor och ämbetsrum kan man åstadkomma rätt märkliga ting i språkligt hänseende, och på så sätt fylla de praktiska krav som ställas på en verksam man eller kvinna. Men de skönhetsvärden och de bildningsmöjligheter, som vår inhemska litteratur gömmer har man kanske ändå blivit oberörd av.

"Kunskap är makt", säger ett gammalt ordspråk. "Kunskaper är brödföda", kunskaper är kompetensvillkor för ett hyggligt avlönat arbete", skulle kanske snarare vår tids människor säga, och därmed ange orsaken till sin kunskapstörst. Det vore till oerhört stor skada om detta ensidiga sätt att uppskatta bildning bleve bestående. Hurudan skulle den ungdoms andliga utrustning bli som ginge ut i livet med endast några nyttigheter i kunskapsväg som bagage.

Förr var bildning även en skranka, som skilde överklass och underklass. Numera är det ej så, och särskilt efter senare tiders demokratiska reformer ha möjligheter öppnats för alla till högre bildning. Den påbyggnad på folkskolan, som gjorts, och det ännu ej avgjorda skolreformförslaget med folkskolan som bottenskola äro utslag av dessa strävanden. Fara är likväl, att detta förslag kommer att ännu mera fastslå den nuvarande ensidiga uppfattningen av bildningen. Därpå tyder dess uniformering av skolväsendet, dess undertryckande av de privata skolorna, det ökade elevantalet i klasserna, det ökade examensväsendet etc.

För den som i bildningen ser icke endast ett medel till utkomst utan också ett medel till själens utveckling och karaktärens daning hos vår ungdom ter sig problemet om framtidens skola särdeles svårlöst. Men tydligt är att vi först måste klargöra för oss målet, innan vi kunna bestämma vägarna att nå dit.

——::——

En fars historia.

Två män, en äldre och en yngre, befann sig i det stora balkongrummet å en svensk herrgård, inbegripna i ett häftigt samtal.

— Jag vet nog hur jag handlar, utbrast den unge, i det han stannade vid ett av de höga fönstren och kastade en flammande blick bort mot den nedgående solen — och för övrigt är det hela väl min ensak.

Den äldre släppte honom icke med sin skarpa blick, som i denna stund uttryckte en ovanlig grad av stolthet och vrede.

— Är det din ensak, gentog han, att du på skämt, på lek, med berått mod kanske ödelägger en annans liv?

Den unge ryckte på axlarna.

— Bah — ödelägger! Jag — eller någon annan! Flickan vill — vad skall jag göra.

— Drag dig tillbaka, du älskar henne ju icke.

Den unge vände sig om.

— Jag överskrider ej heller gränserna, utbrast han högdraget.

— Det är din uppfattning, svarade den gamle; men flickans är kanske en annan. Tänk på att hon är ung och oskyldig, och att du måhända är den förste som rör vid detta oskyldiga hjärta. Vill du leka så skaffa dig en jämspelt, men drag inte fördelar av ett lättrört barns okunnighet om sina gåvors värde!

Den unge gjorde en förargad åtbörd.

— Jag förstår inte, varför farbror tar den här bagatellen så hett, sade han, men saktmodigare än nyss.

ANVÄND
KODAK-FILM

LÅT
FRAMKALLA
OCH
KOPIERA
EDRA
BILDER
HOS
HASSELBLADS.
ALLA FOTOGRAFISKA ARTIKLAR FINNAS.
HASSELBLADS FOTOGR. A.-B.
GÖTEBORG.

— Hör du, sade farbrodern, livet har hunnit lära mig mera än du ännu hunnit lära. Det har alltid synts mig bakvänt att vi få erfarenheterna för sent att draga nytta av dem, när vi bäst skulle behöva det, men det är nu en gång för alla så. Du undrar varför jag tar saken så hett, men det har sina skäl. Händelsen tilldrar sig på min gård, där jag i viss mån ansvarar för vad som sker genom eget eller mina gästers förvållande. Flickan står under mitt beskydd liksom fadern i min tjänst. Har du i övrigt tänkt på att denna flicka har en far? — Säkerligen inte. Vet du vad hon betyder för honom? — Nej! Allt är dig likgiltigt, utom ditt eget nöje.

Men nu skall jag giva dig en ny synpunkt på vad en sådan där liten varelse kan vara värd.

Det var en far som ägde ett enda barn, en dotter, som han älskade och avgudade över allt på jorden. Hon hade gropar i kinderna och ögon som solsken. Hon pladdrade och sjöng, hon dansade och lekte, hela hennes sinne var som fågelns så jublande och lätt. Fadern älskade henne som hösten älskar våren. Kom hon in i hans rum var det som om solen tittat in, och när hon lämnade det igen, kände han saknad efter hennes lätta steg, hennes ljusa väsen, hennes tusen små onyttiga omsorger. Ofta föreföll det honom som levde han bara för hennes skull och emedan hon fanns. Hon var hans enda barn. Och när du kommit så långt en gång att du fäst dig vid en kvinna och får sluta ett eget barn i famnen skall du förstå att i detta ligger människans evighetstanke klarast utsagd.

De två varelserna levde rätt ensamma ehuru mitt inne i en större stad. Modern var — ja, hon var kort sagt borta, ehuru icke död. Det var sorgen över denna egendomliga skilsmässa som gjort maken till en enstöring. De som sett modern förstodo det. En skönare kvinna

Smakfulla Kransar
från
Hilda Henrikssons Blomsterhandel
Ö. Husargatan 37
Tel. 4250

(Eftertryck förbjudes).

Lilith.

ROMAN
Av **Florence Warden.**

Auktoriserad översättning av *Margareta Heijkel.*

12

Och om han icke gjorde det, om han låtsade som om han ingenting visste, skulle han då kunna förhindra att misstanken slog allt djupare rot? Kunde det i så fall någonsin bliva som förr emellan dem?

Mallory gick hem med en storm rasande i sitt inre. Hur ivrigt han önskade att tro det bästa om denna unga flicka, som i hans hjärta väckt känslor, vilka det var honom omöjligt att förkväva, var det honom samtidigt lika omöjligt att bortjaga känslan av att ett eller annat mörkt mysterium omgav henne och modern.

Han återkallade i minnet den scen han bevittnat utanför postkontoret: sinnesrörelsen, som bemäktigat sig den unga flickan vid mottagandet av brevet och moderns iver att försäkra sig om detsamma. Han erinrade den djupa förtvivlan, vari Lilith varit försänkt den afton han blivit ditkallad, moderns förskräckelse över sir George Paradines närhet och dotterns uppenbara trots.

Och till allt detta kom slutligen baronens ord!

Efter en natts övervägande hade den unge läkaren fattat sitt beslut. Han ville icke vidare söka Liliths sällskap utom då det var alldeles oundvikligt. Han ville och kunde icke misstro henne, men kände samtidigt, att det skulle bliva honom omöjligt att genom frågor skaffa sig visshet. Återstod honom då något annat än att bekämpa sin böjelse och övervinna den?

Han visste att det skulle bliva svårt, ja, han dolde icke för sig själv att det kunde bliva omöjligt. Emellertid syntes omständigheterna komma honom till hjälp. Under loppet av följande vecka träffade han Lilith tillfälligtvis ett par gånger och kände därvid, att han icke ens kunde möta hennes blick utan att bli rov för en stark sinnesrörelse. Men hon å sin sida verkade skygg, nästan kall, och vid det enda tillfälle som erbjöds dem att växla ett par ord var det hon som avsiktligt undvek honom.

Hennes beteende framkallade hos honom ett häftigt sinnesuppror. En sak hade varit att fatta beslutet att undvika närmare bekantskap, men en annan var det att finna att även den andra parten kommit till samma resultat.

Trots alla beslut greps Mallory av en brinnande längtan efter att åter få tala med Lilith. Och då han en afton såg henne och hundarna nere vid stranden klargjorde han på endast några sekunder att det var hans plikt att giva henne ett tillfälle att bemöta sir Georges beskyllningar.

Lilith tycktes emellertid icke önska ett samtal med honom. Hon besvarade hans hälsning kyligt och gick raskt vidare.

Det irriterade Mallory, att hon synbarligen sökte undvika honom. Efter ett snabbt övervägande sprang han av hästen, band den vid ett träd och ilade efter henne.

Hundarna underlättade hans beslut genom att löpa bort till honom.

Lilith tvingades att stanna. Men hon gjorde ingenting för att uppmuntra honom. Hon blev stående kall och stel och kallade häftigt på hundarna.

Mallory var medveten om att han i denna stund behövde all sin självbehärskning.

— Hur mår fru Ames? frågade han, då han kommit fram till henne. När jag sist besökte henne tycktes hon vara bättre, men ännu har jag icke sett henne företaga den sedvanliga åkturen om dagarna.

— Tack, mamma är mycket bättre, svarade Lilith utan att se upp.

Inga tillitsfulla blickar, inga leenden, inga vänliga förtroliga ord längre! En stolt prinsessa stod framför honom.

Och ni själv? frågade Mallory.

Hans stämma hade en svagt förebrående klang.

Hon såg fortfarande icke upp.

— Tack, jag mår bra.

Tonen var kall och avmätt.

Alla den unge läkarens föresatser försvunno såsom dagg för solen. Vilken rätt hade hon att vara kylig och högdragen? Varmed hade han gjort sig förtjänt av detta bemötande.

— Ni ser inte så frisk ut som då jag sist talade vid er på landsvägen, sade han djärvt.

Äntligen lyfte Lilith ögonen, men det låg ett förebrående uttryck i hennes stämma då hon svarade:

— Det har också inträffat åtskilligt sedan dess.

— Vad då?

— För det första har ni träffat sir George Paradine.

Hon slungade ut orden emot honom med ett eftertryck, som kom honom att studsa. Men han betvingade sig och svarade lugnt:

— Ja, än se'n?

Han kände att hon genomskådade honom och att hon märkte den skranka som nu var rest emellan dem och som icke funnits där förut.

Lilith gick rakt på sak.

— Vad berättade han er — om oss — om mig?

Mallory sökte se obesvärad ut.

— Om er? Det kan jag verkligen icke erinra.

Hon ryckte otåligt på skuldrorna.

— Låtsa icke som om ni glömt det — det har ni icke!

Mallory betänkte sig. Därpå såg han hastigt upp och mötte modigt hennes blick.

— Sir George Paradine har gjort sig skyldig till ett märkligt misstag med avseende på er. Jag sade honom också detta. Han trodde sig ha träffat er tidigare, men förväxlade er tydligen med någon annan.

Lilith log föraktligt.

— Vad sade han om mig — eller om en annan? frågade hon.

— Han talade om en bruten förlovning, vari den unga flickan varit klandervärd.

Liliths ögon uttryckte överraskning, lättnad och slutligen tvivel.

— Berättade han icke något annat?

— Han nämnde även mannens namn — Eric Horley.

Varken Mallory eller Lilith sökte längre giva sig sken av att tro att

A.-Bol. NYA BIKUPAN
Kungsgatan 45. Göteborg.
Vitvaru- & Brudutstyrselsaffär
BARN- & BABYKLÄDER
RIT. & PÅB. HANDARBETEN
Telefon 5107

Varje förståndig husmoder
använder
Pellerins Margarin
i hushållet

Fruar!
Vill Ni glädja Edra män så köp
SPISBRÖD
från
Göteborgs Ångbageri
ty det är främst i skörhet o. smak

har sällan trampat Guds gröna jord. Dottern hade fått något av hennes skönhet i arv och tyvärr även något av hennes sinne. Men dylikt ligger icke genast i öppen dag.

Så kom han — mannen. Det var en yngling som du, vinnande, vacker och sorglös. Han vann aldrig faderns förtroende, men snart nog dotterns hjärta. Med mans oförvillade blick på man och isynnerhet med en fars skärpta blick för den som närmar sig det enda och dyrbaraste han äger, förblev fadern reserverad, uppmärksam, avundsjukt vaksam.

Han anade — ja, egentligen vet jag knappt vad han anade. Men när han såg dem tillsammans, led han — när deras ögon möttes i ett tyst småleende, fullt av frågor från hans sida, fullt av löften från hennes, erfor han en egendomlig känsla av harm, som han dock aldrig lät komma till synes.

Och utan att någonting i själva verket inträffade, knöts mitt för hans ögon detta osynliga och starka band som kallas kärlek.

Tänk dig nu en ung flicka, som vuxit upp i ensamheten utan annat sällskap än en far och en guvernant — hur oprövat är i själva verket icke hennes hjärta! Har du sett ett barn, som aldrig haft jämnåriga att leka med, möta ett annat litet barn? Hur ser icke den ene lille främlingen på den andre, undrande, nyfiket och igenkännande på en gång för att i nästa ögonblick vara i full lek och förtrolighet.

Hon, Alice var ett sådant barn. Det är svårt att säga hur långt betygelserna gingo, förhållandet antog emellertid en såpass intim karaktär att fadern icke längre kunde nöja sig med att stå utanför.

Han frågade mannen direkt. Vet du vad mannen då gjorde? — Han försvann, drog sig helt enkelt ur spelet. Någon tid därefter syntes hans förlovningsannons med en annan. Ett bättre parti!

Fadern var glad att han försvunnit. Han hörde icke till de män, åt vilka fäderna med lätt sinne överlämna sina döttrar. Men han gick icke tomhänt, han tog lyckan med sig ur det hus, som så gästfritt upplåtit sina dörrar för honom.

Den första kärleken — vilken makt har den icke, jämförd med varje senare kärlek i vårt liv! Den senare kan vara solidare, mera ägnad för bandet för livet, men den första, hur blossar, hur strålar, hur drömmer och hur lider den ej!

Pojke, där du sitter, om du bara visste hur ett litet kvinnohjärta kan vara trofast i sin förvillelse!

Fadern såg sitt barn blekna och tyna för varje dag — fågelsången tystnade, rosorna bleknade, ögat slocknade. När hon nu någon gång kom in i hans rum var det icke längre glädjens fe, utan sorgens bleka ängel. Ord eller föreställningar hjälpte intet — hon hörde visserligen tyst och tåligt på så länge fadern talade, men slutligen överväldigades hon dock alltid av sitt eget hjärta och kröp darrande till faderns bröst och grät.

O, alla dessa tårar, som brände över hans hjälplösa händer! Som han torkade och torkade utan att någonsin lyckas utplåna anledningen — utan att någonsin lyckas läka det friska, djupa såret i ett värnlöst hjärta!

Den dag förlovningsannonsen stod inne måste han vaka över henne som över ett litet barn. Hon varken talade eller åt, smög bara till ensliga platser i rummen för att i ro få gråta ut.

Det kunde inte fortgå på det sättet. För att rädda sitt barn, måste fadern avbryta sitt arbete och uteslutande ägna sig åt henne. Han reste ut, tog henne med till de vackraste platser på jorden, visade henne Florens' rosor och Venedigs kanaler, drog henne med till öknen och lät henne befara Medelhavet. Det var en morgon i Florens han upptäckte att hon ej var barn längre utan kvinna. Han väntade henne nedanför hotellet, sakta promenerande av och an i solen som bländande reflekterades mot den vita husväggen — och så såg han henne komma. Han tyckte att hon var alldeles ny för honom. Kanske hade han aldrig sett henne så på avstånd förut. Han erfor en smärtblandad stolthet — så vacker hon var — men så sorgsen! Ett kvinnoansikte av denna mystiska oberörda sorgbundenhet som vi ofrivilligt vända oss om efter på gatan med ett behov att få deras gåta förklarad.

Fadern såg även att männen började observera henne — med denna säregna respekt i ögonkasten som ägnas skönheten och värdigheten.

Så reste de till Paris. Och här i denna stad, genomskälvd av lidelser och passioner, där kärleken är en dagsslända på evig flykt, vaknade hon liksom upp. Jag tog henne med mig ut och valde noga våra banor för att icke såra henne eller överväldiga hennes sinne med ovana intryck. Men sök att utestänga något från ett kvinnoöga och det ser blott tusen gånger mer.

Alice var som förvandlad. Hon anade sin egen historia mångdubblad i världsstadens, hon betraktade med särskilt intresse kvinnorna, så olika henne själv, icke skönare men suveränare i sin medvetenhet, icke innehållsrikare, men tusen gånger erfarnare och mera fordrande.

Allting var påminnelser för hennes hjärta. Fadern kunde icke följa hennes tankegång. Hon blev ånyo sluten och försjönk ofta i grubbel. Tålde icke mera ett vidrörande av vad som skett. En kväll utbrast hon: Det tjänar ingenting till. Det är meningslöst alltsammans. Låt oss resa hem!

Det apatiska lugnet hade slagit om i en feberaktig oro.

De hemkommo en dag i maj. En väninna som mötte henne på gatan utbrast ofrivilligt: Så förädrad du är! Fadern såg oroligt på dottern, och han glömmer aldrig röstens och ansiktets resignerade uttryck då hon svarade:

— Jag vet det! Bara: jag vet det!

Fadern visste nu icke vad han skulle göra. Han hoppades på tiden, som läker alla sår. Han hade velat giva allt vad han ägde för att få sitt barn igen. Han önskade i sin förtvivlan att någon annan man skulle komma och väcka förtroendet ånyo — han brukade stränghet, mildhet, allt förgäves. Det värsta var att *han* alltjämt fanns i staden, att de när som hälst kunde möta honom, i kyrkan, på gatorna, i parkerna. Hon tycktes formligen längta efter dessa sammanträffanden, det låg ett hemligt hopp i hennes väsen, då de gingo ut tillsammans, och mötte de honom icke föreföll hon vid hemkomsten ännu mera sorgbunden än någonsin.

Vad hade denne man egentligen gjort? — Intet annat är vad ungefär varje erfaren och självmedveten man anser sig ha rätt att göra, när han påträffar ett alltför naivt hjärta— försöka. Han hade lekt för att erfara behaget att besegra — intet vidare. Han anlade på kvinnan denna barbariska synpunkt, som icke i den unga flickan ser barnet, som älskas, omhuldas och beskyddas av någon, och i den unga kvinnan den blivande modern som skall älskas och respekteras av många.

Och jag säger dig nu — skyldig eller oskyldig — han hade brutit henne — för livet.

Några månader efter hemkomsten anlade hon sköterskans dräkt.

Hon blev mild och stilla, uppoffrande och trogen på sin post. Människorna älskade det blida, allvarliga anletet, men fadern, som mindes ögonens solsken och barnets strålande drag, erfor ett djupt vemod, en tomhet, en saknad utan namn.

Det var *hans* barn det gällde, och han hade intet mera. Hon var liksom hans byggnad, hans livsverk — och det hade en annan man vågat att förfuska!

Fadern skulle aldrig återfå henne. Han skulle aldrig få uppleva det stora ögonblick, då en man lägger sin dotters hand i en annan mans hand och välsignar.

Det blev mörkt och ödsligt omkring honom. Han lämnade staden och flyttade till landet. Hans enda önskan är nu att ha en lugn, vacker fristad öppen för sin dotter, när hon en gång behöver vila.

Hon kommer måhända tillbaka någon gång — — —

Det blev så märkvärdigt tyst. De sista orden hade kommit sakta och drömmande, och den gamle tycktes ha glömt att han talade till någon. Hans skarpa ögon blickade tankfullt ut över den mörknande nejden.

Även den unge teg. Hans blick, som under historiens gång ofta vandrat upp till ett stort inramat porträtt på väggen, vilket föreställde en ung vacker kvinna i en sköterskas dräkt, hade nu sänkts mot mattan.

Och över hans ansikte föll liksom en skugga av eftertanke inför det ansvarsfulla livets allvar och storhet.

Eira Brehm.

BREVLÅDA.

Missnöjd abonnent. Enär orsak till liknande anmärkningar torde finnas på ett flertal platser synes det oss vara orätt att, såsom Edert klagomål åsyftar, särskilt angripa en enda och namngiven station. Förhåller det sig så, som Ni säger, att vederbörande under utövande av sin tjänstgöring låter Er känna obehaget av rent personliga antipatier bör Ni, om en första *direkt* hänvändelse icke medför ändring, vända Er till närmaste förman och begära rättelse. Hjälper icke detta är Ni välkommen åter!

Siri. Det gick — i papperskorgen.

Från Wembley. För sent nu, då svenskarna redan torde känna utställningen bättre än kanske t. o. m. engelsmännen själva.

För ro skull. Anekdoten briljant. Skada bara att det inte är med anekdoter som med vin — att de bli bättre med åldern.

Sommardag. Hjärtligt tack!

—::—

Brokiga kläder — brokigt sinne.

*

Mången klär sig på franska och fryser på danska.

*

Bättre något på armen än allt i tarmen.

*

Ett barn är dåligt bohag i nygift bo.

*

Den girige lever som en fattig för att få dö rik.

—::—

Den gamla damen: — Ursäkta, ni är väl inte möjligen någon släkting till fru Lundbom?

— Jag är fru Lundbom.

— Åh, då var ni er mycket mera lik förr i världen.

—::—

NORDISKA HANDELSBANKEN
STOCKHOLM GÖTEBORG MALMÖ
128 AVDELNINGSKONTOR
Emottager insättningar mot högsta gällande ränta.
Uthyr brand- och dyrkfria förvaringsfack.
Förmedlar köp och försäljning av aktier och obligationer.
Emottager mot billig avgift (s. k. öppen deposition) alla slags värdehandlingar. Avkastning redovisas omedelbart till deponenten.
Emottager till förvaring i kassavalv (s. k. sluten deposition) förseglade lådor, konvolut o. dyl.

I sol och sommar
älskar seglaren det fria livet på sjön. När han så skall gå i land vill han själv vara lika fin och putsad som yachten. Då kommer Vikingburken och glansborsten Viking väl till pass ty snabbt som tanken bli skorna blanka och fina med VIKING SKOKRÄM.

Amalia Gustafssons
Saluhallen 21—23
förstklassiga Charkuterivaror
rekommenderas. Tel. 1976.

Färsk FISK
Hansson & Silfverstrand
FISKAFFÄR
Bazargatan 8. — Tel. 95 80, 15 380

Köp
Olof Asklunds
Bröd
Det är bäst

Goda inköp
av Konserver, rökt Lax, rökt Ål, Räkor m. m. i N:o 55. Smör, Ost, Långedragsbröd i N:o 60.
Bazar Alliance.
Tel. 4570 till båda butikerna.
Alla varor av bästa beskaffenhet.
Butikerna närmast ing. från Bazargatan.
A. MAGNUSSON

Varför plågas med dåligt kaffe då Ni kan få Swalanders kaffe! Butiker: Kungsg. 17 Korsg. 13, Bazar Alliance· Prova redan i dag! Säljes endast i egna butiker.

Hotell & Pensionat
Clara Johansson.
Kungsgatan 51, Stockholm.
Ljusa hemtrevliga rum. Moderata priser. Förstklassigt! Centralt!
Rikstel. 13554. Allm. tel. 24241.

Bröstkaramellen
Välgörande
Välsmakande
Oöverträffad
ENGELBREKT
Lagligen skyddad
Endetillverkare
A.-B. Karamellfabriken Engelbrekt, Örebro.
Säljes överallt i påsar om 1 hg. à 50 öre.

RUM
m. el. utan inack. på längre och kortare tid. Vegetarisk kost efter beställning. H. Kyrkog. 14. 1:a v. Fru Johansson.

Arla Mjölk
Distribution på glasflaskor.
Tel. 40781, 45699

Ziwertz' Momentan
färgmedel för ögonbryn, hår och skägg, ögonblicklig verkan. Fäller ej vid tvättning. För hälsan oskadlig. Finnes i 4 nyanser. I parti och minut hos Kungl. Hovleverantör
Ziwert'z Eftr.,
Lorensbergsgatan N:o 7, Göteborg. — Tel. 1098

Damblusar, Klädningar o. Kjolar
köpas bäst och billigast i
O. F. HULTBERGS BLUSAFFÄR
Husargatan 40. Telefon 10318.

Regnkappor
utsäljes från kr. 15:— till högre priser.
S. ERICSON,
Klädeslager.
Kungsgatan 32, 2 vån.

sir George talat om någon annan ung dam än Lilith.

Hon såg Mallory allvarligt in i ögonen.

— Ni har nu sagt mig så mycket att ni lika gärna också kan säga resten, sade hon. Han måste ha berättat något mera.

Hennes ansikte hade ett ångestfullt uttryck.

Mallory förstod att han måste foga sig efter hennes önskan.

— Sir George sade att denne Horley — — hade lidit en djup missräkning.

Över Liliths ansikte drog åter ett uttryck av lättnad.

— Icke mer? Det var ädelmodigt av honom, om han icke sade mer.

— Han sade att ni hade förkastat honom.

Lilith skakade på huvudet.

— Det är icke sant. Jag har icke förkastat honom — nej, det har jag icke gjort.

Ett ögonblick syntes hon vara för upprörd att kunna fortsätta. Hon lät handen glida över ögonen och utbrast som till självförsvar:

— Jag säger icke, att jag uppfört mig rätt — jag säger icke att jag är utan skuld. Men det har varit svårt, förfärligt svårt för mig. Jag kan icke berätta er alltsammans — kanske har jag redan sagt alltför mycket. Ja, det har jag säkert. Jag borde ha behållit mina sorger och bekymmer för mig själv. Men jag har varit för svag att kunna det. Jag har burit det ensam så länge och kämpat och lidit. Men så föll jag ihop, som ni vet. Ni träffade mig i ett svagt ögonblick. Det är er skuld, om jag sagt för mycket. Jag ville det icke. Men vad sade jag för resten? Väl ingenting av betydelse?

— Absolut icke, svarade Mallory, som glömt alla sina goda föresatser och kände sig som ett rö i den unga flickans hand.

Den gamla förtroligheten hade återvänt, och hon såg på honom med samma blick som förr. Han kände en vanvettig lust att taga henne i sina armar, kyssa och trösta henne. Men han sänkte blicken och vände bort ansiktet.

De stodo tigande några ögonblick. Vågskvalpet vid stranden var det enda ljud som nådde deras öron.

Slutligen bröt Lilith tystnaden. Hennes stämma hade åter det bedjande tonfall, som rörde de djupaste strängarna i hans hjärta.

— Jag borde nog icke ha sagt allt det jag sade till er. Jag borde i stället ha skyllt på tandvärk eller något liknande. Men det att ni var läkare narrade mig att tala. Jag kände att man kunde anförtro sig till en läkare och därför lät jag er trösta mig, fastän jag borde ha tegat.

— Jag vet icke vad det är ni förebrår er, svarade Mallory vänligt. Det förefaller mig som om ni menade att ni anförtrott mig en eller annan fruktansvärd hemlighet, men det har ni alldeles icke. Era ord röjde intet utöver vad jag visste förut, nämligen att ni var förtvivlad och bar på en eller annan sorg. Men vari sorgen bestod hade jag ingen aning om.

Hon såg frågande på honom och nickade långsamt.

— Ni har ingen aning om det — icke ens nu?

— Icke ett spår, svarade han raskt.

— Icke heller efter det sir George Paradine berättade er?

— Han har icke berättat mera än jag redan sagt.

Men Lilith kunde ännu icke tro honom.

— Han sade att jag hade brutit min förlovning?

— Ja.

— Det är icke sant. Jag har icke brutit den.

Det uppstod en stunds tystnad. Därpå sade hon snabbt:

— Det är lätt att anklaga en kvinna och svårt att bemöta dylika beskyllningar.

En tanke korsade som en blixt Mallorys hjärna. Denna unga vackra kvinna tog sin förlovning tämligen lätt. Det var icke minsta spår till känsla i hennes stämma, då hon hänsyftade på denne olycksalige man som skulle hava ruinerat sig själv för hennes skull. Det viktigaste för henne tycktes vara att fria sig själv för beskyllningen att hava brutit förlovningen.

— Jag förebrår er icke, sade han.

Hon betraktade honom med en sällsam blick. Ett ögonblick inbillade han sig att hon skulle skänka honom sitt fulla förtroende. Men glansen slocknade snart i hennes ögon, hon drog ett djupt andedrag och räckte fram sin hand.

— Farväl, sade hon hastigt och lågt.

Hennes ögon sågo förbi honom och då han följde riktningen av hennes blick observerade han i fjärran fru Ames vagn.

— Farväl, svarade han och lyfte hatten.

Det sista han såg av Lilith var hennes gestalt, som snabbt ilade i riktning mot Old Court.

Mallory red hem i en sällsamt nedslagen sinnesstämning. Han insåg att sir George Paradine icke hade berättat honom allt vad han visste om de båda damerna. Han hade dolt något — måhända det viktigaste.

Vad var det?

———

VIII.

Lilith gick så hastigt, att hon kom hem tidigare än modern. Innerst inne hoppades hon att denna icke observerat hennes samtal med den unge läkaren.

Men fru Ames var icke närsynt, och hennes första ord vid teet på eftermiddagen lödo:

— Jag såg dig tillsammans med doktor Mallory. Vad hade du att säga honom?

Hennes ton var blid som vanligt, men Lilith märkte dock att hon var missnöjd. Och den unga flickan kände att hon rodnade, då hon svarade:

— Han frågade efter dig. Han var orolig, därför att han icke sett till dig.

— Det hade han ju kunnat, om han velat, svarade fru Ames torrt. Naturligtvis var det bara ett påhitt för att få tala vid dig. Han är nyfiken.

Lilith log svagt.

— Nyfikna äro ju alla, mamma. Isynnerhet sedan sir George Paradine kommit hit.

Den äldre damen slog förtvivlat ut med handen.

(Forts.).

—::—